

L'epistolari de X. Garcia aprofundeix en l'estudi i en la persona de Pedroló.

LA GALERIA

72
Música sacra des de Perpinyà fins a València
Rosanna Melià

OPINIO

11
'Kale borroka' dissabte...
Salvador Cot

13
Estapé respon
Fabià Estapé / Toni Cañis

13
Neteja ètica a la UE?
Toni Cañis

15
Unes colònies definitives
Oriol Cortacans

16
Vora el barranc dels Algodins
Martí Domínguez

17
La dona, la mossegada...
Mercedes Herrero

18
Delinqüents i bòfia
Ramon Barnils

El soci que mossega
J. J. Pérez Benlloch

Grammaire
Pau Viciano

19
Socialisme sense Lafontaine
Llibert Ferri

Emmanillar l'ordinador
Xavier Vinader

82
Espanya, retrat, versos
Joan Francesc Mira

Polícia

Els enfrontaments de la policia amb grups de joves radicals es donen últimament amb una certa freqüència al Principat de Catalunya, sobretot a l'àrea metropolitana de Barcelona. El fet no seria gaire extraordinari, si no fóra precisament per això, perquè els incidents s'hi donen cada vegada més sovint i també perquè l'actuació de la policia no solament no passa gens desapercibuda, sinó que és força contundent i aparatosa, fins al punt que recorda la d'èpoques anteriors.

No es pot dir que es tracte d'un problema menor. No pas després dels fets de Bellaterra, llavors dels aldarulls durant una visita de José María Aznar al campus de la Universitat Autònoma, ni després dels recents enfrontaments de Cornellà de Llobregat, quan uns joves protestaven durant una visita del ministre de Treball.

En tots dos casos l'actuació de la policia ha estat polèmica. Al barri barceloní de Gràcia també hi ha hagut uns quants incidents d'aquest estil, aquestes últimes setmanes.

Convé fer un toc d'atenció, tant als responsables de l'ordre públic com als dirigents d'organitzacions juvenils. Però especialment als primers, a les autoritats encarregades de la seguretat ciutadana, pel seu caràcter de servidors públics en una societat democràtica. No hi ha dubte que les operacions policíaqües que acaben amb aldarulls i enfrontaments són, en certa forma, un fracàs de la seua gestió.

Quina explicació té que, al cap d'anys de normalització democràtica, les forces de l'ordre tornen a utilitzar mètodes potiners, i fins i tot provocadors, que havien demostrat a bastament la seua ineficàcia? Es

tracta d'errors de càlcul o, pitjor encara, d'accions premeditades per provocar la reacció dels grups més propensos al radicalisme? Per més voltes que hi donem només se'ns ocorren aquestes dues explicacions, a part la més fàcil, la del poc encert o la poca competència professional.

En els casos que comentem, els independentistes radicals i els *okupes* han estat al punt de mira dels cossos i forces de seguretat de l'estat. Són grups de gent molt jove, disposada

a defensar les seues conviccions i protestar contra tot allò que troben injust, i els episodis violents, lluny de disuadir-los-en, els reforcen en les seues conviccions. Si els cossos de seguretat coneixen aquest fet elemental, acabar a colps de porra i empuyant la pistola hauria de ser l'últim recurs. L'últim recurs per a garantir la se-

guretat i els drets de les persones, no per a escarmentar ni castigar ningú, que és competència de la justícia.

Que els grups radicals donen més senyals d'activitat pot ser una reacció a aquests fets, o pot tenir unes altres causes, molt dignes d'anàlisi, però segur que no és cap indicatiu de *batasunització* de Catalunya, contràriament a allò que algú poguera témer. Euskadi no és Catalunya, Euskal Herria no són els Països Catalans. Només cal obrir els ulls per adonar-se'n.

Seria paradoxal que, moguts per no se sap ben bé quines estratègies -descartem la tesi de la incompetència-, foren els cossos i forces de seguretat de l'estat mateixos que ajudaren els grups polítics radicals a creure's que els esquemes del País Basc també serveixen als Països Catalans. ■

"Que els grups radicals donin senyals d'activitat pot tenir causes dignes d'anàlisi, però segur que no és un indicatiu de 'batasunització' de Catalunya. Això no és Euskadi."